

Chobot má a slon to není,
přeborník je v uklízení
a je věčně hladový,
vše, co potká, hnedle sní.

Hučí, syčí, chrčí, piští,
na kolečkách čile sviští.
Hned se vzbudí každý spáček,
když se pustí – vysavač.

Posbírej si kuličky,
korálky i kostičky,
ať vysavač nemá sáček
plný vyděšených hraček.

Zvládne vysát kopce špíny,
chutnají mu pavučiny,
zatoulaný, starý hrách,
tuhle nitka, tamhle prach.
Dívej, jak mu mizí v břiše
i drobečky z mikroplyše.
A co tenhle chuchvalec?
Ten si nechal na konec.

A to vše si uvnitř schová,
odpočne si a pak znova
šumí, funí, vysává,
prachu šanci nedává.

Vysavač

Uvnitř vysavače je ukryt elektromotor. Ten se tak jmenuje proto, že je to motor na elektřinu. Když se vysavač zapne, motor roztočí lopatky zvané ventilátor. Ventilátor je další kus vysavače a taky není vidět. Točí se hodně rychle a dokáže nasávat vzduch trubicou a hadicí dovnitř vysavače. Spolu se vzduchem se nasaje skoro všechno, k čemu se s hadicí přiblížíme. Lehké věci, jako třeba prach, lístečky z kytěk nebo malé kousky papíru, umí vysavač vcucnout snadno. Těžké věci, jako třeba skleněné kuličky, vcucává hůř, a hodně těžké věci si nevezme vůbec, nebo je po vypnutí zase vyplivne. Vzduch s prachem a vším, co se vcuclo, letí trubicou a hadicí až do břicha vysavače. Tam nepořádek zůstane a vzduch proletí druhou stranou ven. Přitom musí projít přes filtr, což je taková hustá látka nebo papír, kde se zachytí i úplně neviditelné zbytky nepořádku. Ven z vysavače se dostane už jen skoro čistý vzduch. Některé vysavače mají v břiše papírový pytlík, který se po naplnění vyhodí a vymění za nový. Jiné vysavače mají nádobku, která se vysypává.

Robotický vysavač vypadá jako velká kulatá sušenka a umí vysávat sám. Chvilí jezdí cik cak po místnosti a uklízí, pak se zaparkuje na své místo a stačí jen, když mu někdo vysype nádobku s vysátým nepořádkem.

Když ještě vysavače neexistovaly, hladké podlahy se zametaly a koberce museli lidé čistit jinak. Sbalili je, vynesli ven, přehodili přes bidlo a bušili do nich klepačkou, až se z nich prášilo. Byla s tím velká práce, a tak není divu, že v domovech moc koberců nebývalo.

Představ si, že omylem vysaješ malé plastové autíčko. Dá se to ještě nějak zachránit?

Naštěstí ano – stačí vysypat pytlík nebo nádobku vysavače a autíčko v kupce nepořádku najít.

Jak je možné, že z vysavače fouká teplý vzduch?

Vzduch se ohřeje, když prochází teplým motorem.

Vysavač pro rodiče aneb co naše potomky vysává

Novorozené dítě psychicky nejvíce vysává, když nemá pocit jistoty a předvídatelnosti. Potřebuje, aby se mohlo spolehnout na krmení, přebalení a pochování. To si pak řekne, že to neznámé prostředí, kde se ocitlo, bude nakonec docela fajn místo. Děťátko roste, ale touhu po předvídatelnosti má pořád. A tady mu hodně pomůže nastavení rozumného řádu – pravidel a hranic. My lidé jsme tvorové, kteří potřebují vědět, kde přesně začíná a končí jejich země, město, zahrada či pokoj. Právě tak potřebujeme vědět, kde jsou hranice naší osobnosti, neboli co si můžeme a nemůžeme dovolit k ostatním (a oni k nám). Kdybychom netušili, kde tyto hranice jsou, mohlo by se stát, že by si soused přišel zapálit cigaretu k nám do ložnice a ještě by třeba rozkázal, abychom mu při tom zrovna umyli nohy. To, že tohle neudělá, znamená, že respektuje hranice našeho bydlení a našeho vlivu. Určitě si dovedeme představit, že bez existence uznávaných hranic by už lidstvo dávno nebylo.

S hranicemi souvisí dětský negativismus, tedy zlobné reakce a protestování proti čemukoli. Tohle chování, kvůli němuž rodič často zapochybuje o tom, zda své robátko dobře vychoval, se běžně objevuje kolem druhých narozenin, vrcholí o rok či dva později a před nástupem do školy mizí. Jde o zdravou a nezbytnou součást vývoje osobnosti. Dítě donekonečna zkouší pevnost nastavených hranic. Když rodič rezignuje a povolí, hledá dítě další hranice. Ač to tak na první pohled nevypadá, dítěti se uleví, když zjistí, že původně nastavené hranice a pravidla platí – z tohoto poznání čerpá jistotu a předvídatelnost. To, že za pět minut zkouší hranice prolomit znovu, na tomto faktu nic nemění. Laskavá důslednost nás rodičů v „obraně hranic“, ačkoliv je to úkol přetěžký, je investicí, která se nám v budoucnu vrátí v podobě zdravě sebejistého potomka respektujícího základní dohody.

